

Til lovforslag nr. L 23. Betænkning afgivet af kommunaludvalget den 4. december 1986

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af civilforsvarsloven

(Ændring af bestemmelsen om godkendelse af civilforsvarsplaner)

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til indenrigsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Der er af et mindretal stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller et *flertal* (Det Konservative Folkepartis, Venstres, Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (Socialdemokratiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Socialdemokratiet anser det for en stærk belastning af forliget mellem 6 partier om en klar forbedring af civilbefolkningens beskyttelse i krig, at regeringen uden nogen forudgående drøftelse med forligspartierne fremsætter lovforslag, der alvorligt svækker indenrigsministerens muligheder for at gribe ind over for kommuner, der ikke fuldt ud lever op til deres forpligtelser.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der sker »en betydelig indskrænkning af indenrigsministerens beføjelser i forhold til den gældende godkendelsesbestemmelse. Indenrigsministerens mulighed for indgreb vil være begrænset til særlige situationer, hvor væsentlige beredskabsmæssige hensyn gør det nødvendigt. Ud over disse situationer vil indenrigsministeren herefter ikke kunne gribe ind i en kommunalbestyrelses beslutninger på dette område.«

Det er denne betydelige svækkelse af indenrigsministerens muligheder for at gribe ind, Socialdemokratiet vender sig imod.

De gældende bestemmelser blev gennemført i 1982 af et stort flertal i Folketinget, fordi der var enighed om, at det var meget nødvendigt med en øget kommunal indsats i beskyttelsen af civilbefolkningen.

Denne enighed understreges af den treårige aftale mellem regeringspartierne, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet om en systematisk opbygning af det samlede civilforsvar.

Der er ingen tvivl om, at et stort antal kommuner gør et godt arbejde for at forbedre den lokale indsats for civilbefolkningens beskyttelse mod følgerne af en krig, men det gælder ikke overalt. Det fremgår f.eks. af den seneste beretning om civilforsvaret (1985), at der er betydelige afvigelser fra kommune til kommune i § 18, stk. 2-kommunerne, når det drejer sig om at have besat de stillinger for ledende personel, som nødvendigvis må være besat, for at indsatsen kan gøres. Det fremgår også, at man i den gennemsnitlige kommune kun har besat 56 pct. af disse stillinger for ledende personel. Der må derfor være kommuner, hvor langt under halvdelen af personalet i disse nødvendige grupper er fundet og uddannet.

Der kan nævnes en række andre tal, der viser, at der er store forskelle i den lokale indsats. Endvidere er der tal, som viser, at vi i Danmark i dag er meget langt fra at have en rimelig beskyttelse af civilbefolkningen, hvis der kommer en krig, og at der er store forskelle fra område til område.